

Sygn. akt V KK 230/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant Anna Korzeniecka - Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,

w sprawie **S. C.**

oskarżonego 200 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 kwietnia 2013 r.,

zażalenia oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt V KK 230/12

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji obrońcy S. C., wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 8 grudnia 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2011 r., uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Po ogłoszeniu powyższego wyroku Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 238 § 2 k.p.k. zastosować wobec S. C. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 13 czerwca 2013 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że z uwagi na orzeczoną karę pozbawienia wolności - powyżej 3 lat i konieczność

przeprowadzenia w ponownie prowadzonym postępowaniu odwoławczym czynności dowodowych z udziałem oskarżonego, zachodzi obawa, iż może on utrudniać w sposób bezprawny przeprowadzenie tych czynności (art. 258 § 1 k.p.k.).

Powyższe postanowienie zaskarżył oskarżony S. C., który w zażaleniu podniósł, że w toku pierwszoinstancyjnego rozpoznania sprawy nie był aresztowany i w żaden sposób nie utrudniał postępowania karnego. Wskazując ponadto na chęć podjęcia pracy w celu spłaty zadłużenia mieszkania, wniósł o zastosowanie wobec niego łagodniejszego środka zapobiegawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim, nie jest zgodne z rzeczywistością twierdzenie skarżącego, że w dotychczasowym postępowaniu nie stosowano wobec niego tymczasowego aresztowania. Przeciwnie, właśnie z uwagi na obawę, iż może on utrudniać w bezprawny sposób prowadzenie postępowania, środek ten stosowano w trakcie rozprawy głównej. Okoliczność, że oskarżony nie był już izolowany w czasie wyrokowania przez Sąd odwoławczy nie zmienia oceny dokonanej w zaskarżonym obecnie postanowieniu Sądu Najwyższego, iż opisana obawa ponownie rysuje się w sposób realny, skoro w postępowaniu odwoławczym powstanie konieczność przeprowadzenia czynności dowodowych z udziałem oskarżonego. W ocenie tej utwierdza fakt, że nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego S. C. został skazany na łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwa skierowane m.in. przeciwko członkom swojej rodziny (w tym osobie małoletniej), popełniane – w warunkach powrotu do przestępstwa – także w okresie przepustki uzyskanej z zakładu karnego lub w krótkim okresie po odbyciu poprzedniej kary. W tym zatem świetle, nie może budzić wątpliwości, że stosowanie wobec oskarżonego łagodniejszego środka zapobiegawczego w ponowionym postępowaniu odwoławczym nie odniosłoby oczekiwanego rezultatu zabezpieczenia prawidłowego jego toku. Jednocześnie zaś podkreślenia wymaga, że podnoszone przez oskarżonego okoliczności natury osobistej nie należą do kategorii uzasadniających uchylenie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Kierując się przedstawionym względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

